

DZIEKANI WYDZIAŁU ELEKTRYCZNEGO W OKRESIE 60-LECIA UCZELNI

prof. Kazimierz IDASZEWSKI	1945
prof. Wacław GÜNTHER	1945 – 1946
prof. Stanisław FRYZE	1946 – 1948
prof. Zygmunt GOGOLEWSKI	1948 – 1952
prof. Zbigniew JASICKI	1952 – 1954
prof. Antoni PLAMITZER	1954 – 1955
prof. Tadeusz ZAGAJEWSKI	1955 – 1956
prof. Edmund PIOTROWSKI	1956 – 1958
prof. Edmund ROMER	1958 – 1960
prof. Mieczysław PLUCIŃSKI	1960 – 1968
prof. Zygmunt NOWOMIEJSKI	1968 – 1973 1982 – 1985
prof. Aleksander SZENDZIELORZ	1973 – 1979
prof. Brunon SZADKOWSKI	1979 – 1981
prof. Władysław MIZIA	1981 – 1982 1985 – 1990
prof. Tadeusz GLINKA	1990 – 1996
prof. Tadeusz RODACKI	1996 – 1999
prof. Bogusław GRZESIK	1999 – 2002 2002 – 2005

Profesor Kazimierz IDASZEWSKI Dziekan w roku 1945

Został powołany na pierwszego dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej. Funkcję tę objął w Krakowie w chwili powołania Politechniki Śląskiej i pełnił ją przez pół roku do lipca 1945 roku, kiedy przeszedł do Wrocławia, gdzie organizował Wydział Elektromechaniczny Politechniki Wrocławskiej.

Prof. Kazimierz Idaszewski urodził się w 1878 r. w Nochowie, w województwie poznańskim. W 1903 r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka i rozpoczął pracę w Szkole Politechnicznej we Lwowie. W roku 1904 obronił pracę doktorską na Politechnice w Brunświku, po czym podjął pracę w koncernie Siemens-Schuckert w Berlinie. W roku 1920 wrócił do kraju i otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego, a w 1924 profesora zwyczajnego Politechniki Lwowskiej, gdzie kierował Katedrą Pomiarów Elektrycznych, a później Katedrą Maszyn Elektrycznych. W latach II wojny światowej prof. K. Idaszewski pracował na tym stanowisku do 1944 r. W roku 1944 przeniósł

się do Krakowa, w następnie w roku 1945 do Gliwic. Ostatnie lata swojego życia, od roku 1945, spędził we Wrocławiu.

Profesor Kazimierz Idaszewski zmarł we Wrocławiu 14 stycznia 1953 r.

Profesor Waclaw GÜNTHER

Dziekan w latach 1945-1946

Prof. Waclaw Günther urodził się 5 lipca 1884 r. w Siedlcach. Ukończył Wydział Budowy Maszyn Szkoły Politechnicznej we Lwowie, uzyskując dyplom inżyniera mechanika. Dalsze studia kontynuował w Liege w Belgii, gdzie otrzymał w 1912 r. dyplom inżyniera elektryka. Od roku 1911 pracuje w Szkole Politechnicznej we Lwowie jako asystent, a od 1913 r. jako adiunkt. Począwszy od roku 1917 prowadzi wykłady z teorii maszyn elektrycznych na Politechnice Warszawskiej. W 1918 r. przechodzi do pracy w Instytucie Wojskowo-Technicznym, pełniąc jednocześnie funkcję adiunkta Katedry Miernictwa Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Od roku 1929 pracuje w przemyśle. W 1940 r. ponownie podejmuje pracę na Politechnice Warszawskiej uruchomionej jako Staatliche Technische Fachkurse. W 1945 r. przenosi się do Gliwic na stanowisko profesora kontraktowego Politechniki

Śląskiej. W 1946 r. wyjeżdża do Wrocławia, gdzie obejmuje stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Elektrotechniki Ogólnej.

Profesor Waclaw Günther zmarł 9 lipca 1953 r.

Profesor Stanisław FRYZE

Dziekan w latach 1946-1948

Prof. Stanisław Fryze urodził się 1 grudnia 1885 r. w Krakowie. W roku 1911 rozpoczął studia na Oddziale Elektrotechnicznym przy Wydziale Mechanicznym Szkoły Politechnicznej we Lwowie. Pierwsza wojna światowa i czynny udział w niej prof. S. Fryzego była powodem, że dyplom inżyniera otrzymuje dopiero w 1917 roku. W roku 1923 uzyskuje dyplom doktora nauk technicznych za pracę pt. *Nowa teoria ogólnego obwodu elektrycznego*. Był to pierwszy w Polsce doktorat z nauk elektrycznych. W roku 1925 obejmuje Katedrę Elektrotechniki Ogólnej na Politechnice Lwowskiej, gdzie pracuje do końca wojny. W styczniu 1945 r. został aresztowany przez NKWD i wywieziony do Donbasu. Jesienią 1945 roku wrócił do Lwowa, a w czerwcu 1946 r. przyjechał do Gliwic. Na Politechnice Śląskiej prof. S. Fryze objął Katedrę Podstaw Elektrotechniki, którą kierował do przejścia na emeryturę

w 1960 roku. W 1952 r. został powołany na członka tytularnego, a w 1957 r. członka rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk.

Profesor Stanisław Fryze zmarł 3 marca 1964 r. w Gliwicach.

Profesor Zygmunt GOGOLEWSKI

Dziekan w latach 1948-1952

Prof. Zygmunt Gogolewski urodził się 1 maja 1896 roku w Warszawie, gdzie w 1914 roku ukończył Gimnazjum im. M. Reja z odznaczeniem "Maxima cum laude". W 1915 r. rozpoczął studia na Wydziale Elektromechanicznym Politechniki Petersburskiej. W 1917 r. wrócił do Warszawy i od 1918 r. kontynuował studia na Politechnice Warszawskiej, które ukończył w 1922 roku. W latach 1923-26 był kierownikiem elektryfikacji budowanej Fabryki Lokomotyw w Chrzanowie, a w latach 1926-1939 pracował początkowo jako konstruktor, a następnie dyrektor techniczny Fabryki Maszyn Elektrycznych w Żychlinie. W roku 1932 obejmuje funkcję dyrektora technicznego centrali firmy Rohn-Zieliński, do której należała również Fabryka Maszyn Elektrycznych w Cieszynie. W okresie okupacji prof. Z. Gogolewski pracował jako nauczyciel języków obcych w Rumunii. W 1945 roku wrócił do kraju i objął funkcję dyrektora technicznego Zjednoczenia Przemysłu Maszyn Elektrycznych. W roku 1946 podejmuje pracę

na Politechnice Śląskiej, na stanowisku profesora nadzwyczajnego i kierownika Katedry Urządzeń Prądów Silnych, pełniąc równocześnie funkcję dyrektora Zjednoczenia Maszyn i Aparatów Elektrycznych, a następnie w latach 1949-1950 dyrektora Centralnego Biura Konstrukcyjnego Maszyn Elektrycznych. W 1952 roku prof. Z. Gogolewski objął kierownictwo Katedry Budowy Maszyn Elektrycznych, a w 1956 roku Katedry Maszyn Elektrycznych i funkcję tę pełnił aż do przejścia na emeryturę w roku 1966. W 1957 roku został mianowany profesorem zwyczajnym Politechniki Śląskiej.

Profesor Zygmunt Gogolewski zmarł 24 października 1969 r.

Profesor Zbigniew JASICKI

Rektor Politechniki Śląskiej w latach 1952-1954

Dziekan Wydziału Elektrycznego w latach 1954-1956

Prof. Zbigniew Jasicki urodził się 16 sierpnia 1915 roku w Zawadzie. W roku 1939 ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej. W czasie wojny był żołnierzem Armii Krajowej. Po wojnie kieruje pracami projektowymi i budową pierwszej powojennej linii 110 kV łączącej Śląsk z Krakowem. W roku 1945 podejmuje pracę na Politechnice Śląskiej, a w kwietniu 1949 roku zostaje powołany na kierownika Katedry Sieci Elektrycznych, którą organizuje od podstaw i którą kieruje do roku 1961. W roku 1961 prof. Z. Jasicki przenosi się na Politechnikę Poznańską, gdzie jest organizatorem i kierownikiem Katedry Nowych Źródeł Energii. W latach 1962-1969 prof. Z. Jasicki pełni funkcję rektora Politechniki Poznańskiej. W roku 1964 uzyskuje tytuł profesora zwyczajnego. W roku 1971 przenosi się do AGH w Krakowie, gdzie organizuje uczelniano-przemysłowy Instytut Nowych Konwersji Energii, którym kieruje przez 10 lat.

Profesor Zbigniew Jasicki zmarł 9 stycznia 2001 r.

Profesor Antoni M. PLAMITZER
Dziekan w latach 1954-1955

Prof. Antoni Plamitzer urodził się w 1916 r. we Lwowie. Był absolwentem Politechniki Lwowskiej (1939). W czasie wojny prof. A. Plamitzer pracował we Lwowie w Zakładach Elektrotechnicznych, w Polskiej Szkole Rzemieśniczej oraz w tajnym nauczaniu. W 1945 roku podjął pracę w Polskich Liniach Elektrycznych Dalekosiężnych w Krakowie, a następnie od 1 czerwca 1945 r. na Politechnice Śląskiej. Pracował kolejno jako starszy asystent (1945-1946), adiunkt (1946-1952), zastępca profesora (1952-1961) i starszy wykładowca (1961-1966). Od 1948 roku prowadził wykłady z maszyn elektrycznych. W roku 1966 zostaje przeniesiony do organizowanej WSI w Opolu i powołany na stanowisko docenta. Jest organizatorem i dziekanem założycielem Wydziału Elektrycznego WSI w Opolu; funkcję tę pełni do roku 1978. W roku 1984 uzyskuje nominację Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na stanowisko profesora.

Profesor Antoni M. Plamitzer zmarł 5 października 2001 r.

Profesor Tadeusz ZAGAJEWSKI
Prorektor Politechniki Śląskiej w latach 1956-1959
Dziekan w latach 1955-1956

Urodził się 16 grudnia 1912 roku we Lwowie. Studiował na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej, gdzie w roku 1935 uzyskał dyplom inżyniera elektryka. W latach 1936 - 1939 pracował jako konstruktor w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych w Warszawie. W latach 1940-1941 i 1944 - 1945 pełnił obowiązki asystenta Katedry Radiotechniki we Lwowskim Instytucie Politechnicznym. W roku 1945 przeniósł się na Politechnikę Śląską i rozpoczął pracę naukową w Katedrze Telekomunikacji. W roku 1946 uzyskał na Politechnice Warszawskiej stopień naukowy doktora nauk technicznych, a w 1954 roku tytuł profesora nadzwyczajnego. W roku 1947 przejął kierownictwo Katedry Radiotechniki, przemianowanej w 1954 r. na Katedrę Elektroniki Przemysłowej. W latach 1956 - 1959 prof. T. Zagajewski pełnił funkcję prorektora ds. nauki Politechniki Śląskiej. W roku 1964 przechodzi wraz z całą

katedrą na Wydział Automatyki i zostaje pierwszym dziekanem tego wydziału. W roku 1965 otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W roku 1960 został powołany na członka korespondenta, natomiast w 1976 r. na członka rzeczywistego PAN. Był współorganizatorem Oddziału PAN w Katowicach. Pełnił obowiązki zastępcy przewodniczącego, a następnie przewodniczącego Oddziału. Prof. T. Zagajewski jest członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej; w latach 1972-1975 był jego przewodniczącym. Otrzymał też członkostwo honorowe Towarzystwa.

W roku 1992 Senat Politechniki Śląskiej, w uznaniu Jego zasług dla rozwoju nauki polskiej i Politechniki Śląskiej, nadał prof. T. Zagajewskiemu tytuł doktora honoris causa.

Profesor Edmund PIOTROWSKI

Dziekan w latach 1956-1958

Prof. Edmund Piotrowski urodził się 12 sierpnia 1913 roku w Wilnie. W roku 1937 ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera. Bezpośrednio po ukończeniu studiów podjął pracę w zakładach przemysłowych na terenie Górnego Śląska. Lata wojny spędził w Żywcu. W latach 1945-1948 był kierownikiem Wydziału Elektrycznego Elektrowni Zabrze, a w latach 1948-1949 pełnił funkcję dyrektora technicznego Zakładów Energetycznych Podokręgu Będzin. Od 1945 r. podejmuje pracę w Zakładach Energetycznych Okręgu Południowego w Katowicach. W roku 1954 zostaje zatrudniony w Instytucie Energetyki i organizuje Zakład Systemów Energetycznych w Katowicach, będąc do 1959 roku jego kierownikiem. W latach 1959 - 1962 powołany zostaje na dyrektora Przedsiębiorstwa Montażu Aparatury Pomiarowej i Automatyki „Energopaparatura” w Katowicach. Równoległe z pracą zawodową i naukowo-badawczą podejmuje w 1951 roku pracę naukowo-dydak-

tyczną na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Kolejno pełni funkcje starszego asystenta, adiunkta, zastępcy profesora. W 1956 roku zostaje powołany na stanowisko docenta, a w roku 1966 Rada Państwa nadaje Mu tytuł profesora nadzwyczajnego. W 1954 roku zostaje kierownikiem Zakładu Urządzeń Elektrycznych, a w latach 1956 - 1969 kieruje Katedrą Urządzeń Elektrycznych. Równoległe pełni przez kilkanaście lat szereg odpowiedzialnych funkcji we władzach Uczelni: oprócz funkcji dziekana jest zastępcą prorektora ds. studiów dla pracujących oraz zastępcą kierownika Ośrodka Metodycznego Wyższych Studiów Technicznych dla Pracujących.

Profesor Edmund Piotrowski zmarł 9 czerwca 1992 r. w Leśnej koło Żywca.

Profesor Edmund ROMER

Dziekan w latach 1958-1960

Prof. Edmund Romer urodził się 19 lutego 1894 r. we Lwowie. Studia wyższe ukończył na Politechnice Gdańskiej w 1927 roku. Bezpośrednio po studiach organizuje własną firmę produkującą elektryczną aparaturę pomiarową, która od skromnego warsztatu rozwinęła się w dużą firmę zatrudniającą przed samą wojną 250 pracowników i w której wykształciło się wielu dobrych konstruktorów i technologów sprzętu pomiarowego. We wrześniu 1939 roku prof. E. Romer został zmobilizowany i wraz z wojskiem znalazł się za granicą. Do kraju wrócił w 1946 roku i podjął działalność w spółdzielni "Ognisko" w Bytomiu. W roku 1949 objął kierownictwo Zakładu Optyki i Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Śląskiej, który zorganizował i rozwinął. Od roku 1948 prof. E. Romer prowadzi na Politechnice Śląskiej działalność dydaktyczną najpierw na Wydziale Mechanicznym, a później Elektrycznym. Na Wydziale Elektrycznym zorganizował laboratorium,

a następnie Zakład Pomiarów Wielkości Nielektrycznych. Był jednym z inicjatorów i organizatorów Wydziału Automatyki powstałego w 1964 roku, na którym zorganizował i objął kierownictwo Katedry Miernictwa Przemysłowego.

Prof. E. Romer jest autorem około 40 artykułów naukowo-technicznych, 12 patentów, 6 podręczników i skryptów. Jego książka "Miernictwo przemysłowe" była pierwszym tego typu podręcznikiem w kraju i jednym z pierwszych w literaturze światowej. Biorąc pod uwagę zasługi prof. E. Romera dla nauki, Politechniki Śląskiej oraz przemysłu polskiego, Senat Politechniki Śląskiej nadał Mu w roku 1985 tytuł doktora honoris causa.

Profesor Edmund Romer zmarł 10 października 1987 r. w Gliwicach.

Profesor Mieczysław PLUCIŃSKI

Dziekan w latach 1960-1968

Prof. Mieczysław Pluciński urodził się 12 czerwca 1914 roku w Gozdawie koło Poznania. W roku 1937 ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej uzyskując dyplom inżyniera elektryka, magistra nauk technicznych. Do wybuchu wojny pracował jako kierownik w Warsztatach Portowych Marynarki Wojennej w Gdyni. Kampanię wrześniową 1939 r. kończy w niewoli niemieckiej, z której w 1943 r. ucieka do Anglii, gdzie wstępuje do Wojska Polskiego i awansuje do stopnia porucznika marynarki wojennej. W roku 1947 wraca do kraju i podejmuje pracę w Fabryce Materiałów Izolacyjnych w Gliwicach w charakterze kierownika Biura Technicznego i Laboratorium. W roku 1951 został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora Górnośląskich Zakładów Maszyn Elektrycznych. W roku 1953 zostaje przeniesiony do Zarządu Przemysłu Tworzyw Sztucznych, gdzie pełni funkcję głównego inżyniera i na tym stanowisku pracuje do września 1954 r. W roku 1948 podejmuje równoległe prace

na Politechnice Śląskiej, w której uzyskuje kolejne stanowiska od asystenta do profesora. Tytuł naukowy profesora uzyskał w 1971 roku.

W roku 1961 prof. M. Pluciński objął kierownictwo Katedry Miernictwa Elektrycznego, a następnie został dyrektorem instytutu, który powstał na bazie tej katedry. Funkcję tę pełnił do chwili przejścia na emeryturę w 1984 roku.

Profesor Mieczysław Pluciński zmarł 23 kwietnia 1987 roku w Gliwicach.

Profesor Zygmunt NOWOMIEJSKI

Dziekan w latach 1968-1973 i 1982-1985

Prof. Zygmunt Nowomiejski urodził się 18 listopada 1922 r. w Rybniku. Jako ochotnik brał udział w kampanii wrześniowej 1939 r. Koniec wojny zastał Go w Anglii, gdzie w 1945 roku zdał maturę i skończył podchorążówkę wojsk łączności. Studia rozpoczyna w 1945 r. na Wydziale Elektrycznym Heriot-Watt College w Edynburgu. W roku 1948 wrócił do kraju i kontynuował studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. W 1951 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera elektryka i od 1 stycznia 1952 roku został asystentem w katedrze prof. S. Fryzego. Stopień naukowy doktora uzyskał w 1960 r., a doktora habilitowanego w 1963 r.

W roku 1960 prof. Z. Nowomiejski został powołany na kierownika Zakładu Elektrotechniki Teoretycznej, a od 1963 roku kierownika Katedry Podstaw Elektrotechniki, która po kolejnych zmianach organizacyjnych weszła w skład Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej.

Najpierw Katedrą, a następnie Instytutem kieruje aż do śmierci. Prof. Z. Nowomiejski zmarł 27 stycznia 1985 r. pełniąc funkcję dziekana i dyrektora instytutu.

Bogaty dorobek naukowy prof. Z. Nowomiejskiego obejmuje kilkadziesiąt publikacji oraz skryptów i monografii z syntezy i dynamiki układów elektrycznych oraz zastosowań matematyki w teorii obwodów. Ze szczególnym zaangażowaniem zajmował się uogólnioną teorią mocy w układach o przebiegach odkształconych, a ostatnio także w układach o dowolnych przebiegach prawieokresowych i przypadkowych.

Prof. Z. Nowomiejski jest twórcą Seminarium Podstaw Elektrotechniki i Teorii Obwodów SPETO, przewodniczył Komitetowi Organizacyjnemu SPETO od chwili jego powołania w 1977 r. aż do śmierci. Seminarium to przetrzymało się w międzynarodową konferencję pod nazwą IC-SPETO, w 2004 roku odbyło się po raz XXVII.

Profesor Aleksander SZENDZIELORZ

Dziekan w latach 1973-1979

Prof. Aleksander Szendzielorz urodził się 9 stycznia 1928 roku w Tarnowskich Górach. W roku 1953 uzyskał na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej dyplom inżyniera, a w roku 1955 dyplom magistra inżyniera elektryka. W roku 1953 podejmuje pracę jako asystent w Katedrze Sieci Elektrycznych. W roku 1965 uzyskuje stopień naukowy doktora. W roku 1970 został powołany na stanowisko docenta. W roku 1984 uzyskał tytuł naukowy profesora. W latach 1971-1973 pełnił funkcję prodiakana.

Dorobek naukowy prof. A. Szendzielorza obejmuje około 130 prac, w tym 62 opublikowane, był współautorem czterech skryptów i autorem jednej monografii. Prof. A. Szendzielorz należał do wąskiego grona uznanych w kraju i za granicą specjalistów z dziedziny kabli elektroenergetycznych oraz sieci kablowych.

Profesor Aleksander Szendzielorz zmarł 31 maja 1986 roku.

Profesor Brunon SZADKOWSKI

Dziekan w latach 1979-1981

Prof. Brunon Szadkowski urodził się 11 września 1939 r. w Kanie k. Chełma Lubelskiego. Jest pracownikiem Politechniki Śląskiej od 1962 r., tj. od chwili uzyskania dyplomu mgr. inż. elektryka na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Kolejne stopnie i tytuły naukowe uzyskiwał odpowiednio: doktorat – 1969 r., habilitacja – 1984 r., tytuł naukowy profesora – 1990 r., stanowisko profesora zwyczajnego w Politechnice Śląskiej – 1996 r. Prowadził i prowadzi aktualnie zajęcia dydaktyczne oraz prace badawcze w zakresie: metrologii elektrycznej, pomiarów impedancji, badań właściwości materiałów elektrotechnicznych (zwłaszcza dielektryków i materiałów przewodzących), diagnostyki izolacji transformatorów oraz maszyn elektrycznych. Jest autorem bądź współautorem ok. 100 publikacji, w tym 4 książek i monografii z metrologii: Podstawy metrologii elektrycznej (Skrypty Centralne Wyższych Studiów Technicznych dla Pracujących, Gliwice 1982), Podstawy metrologii elektrycznej (WNT 1984),

Synteza metod pomiaru immitancji (Monografia, Zeszyty Naukowe Polit. Śl. "ELEKTRYKA" 1984), Zbiór zadań z metrologii elektrycznej (Podręcznik akademicki, Wydawnictwo Polit.Śl. 1999). Ponadto jest promotorem 7 zakończonych przewodów doktorskich. Był (lub nadal jest) członkiem: Komitetu Elektrotechniki PAN (1978-1981), Sekcji "Metrologia w Inżynierii Jakości i Diagnostyce" Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej PAN (od 2001), Komitetu Badań Naukowych – Sekcji T10C Miernictwo Interdyscyplinarne (1993-1998) oraz Sekcji C4 Projektów Celowych (od 2001); rzeczoznawcą SEP w dziale nr 02 - Cybernetyka Techniczna i Technika Pomiarowa (od 1988), przewodniczącym Rady Programowej Oddziału SEP w Gliwicach (od 1994), członkiem stałej grupy recenzentów Centralnej Komisji ds. Specjalizacji Zawodowej Inżynierów przy Zarządzie Głównym SEP w Warszawie (od 1984). Pełnił następujące funkcje na Politechnice Śląskiej: Dziekana Wydziału Elektrycznego (1979 – 1981), z-cy Dyrektora Instytutu Metrologii Elektrycznej i Elektronicznej (1973 – 1979; 1981 – 1984), Dyrektora Instytutu Metrologii i Automatyki Elektrotechnicznej (1984 – 2003). Aktualnie jest kierownikiem Zakładu Miernictwa Elektrycznego i Materiałowego (od 2003).

Profesor Władysław MIZIA

Dziekan w latach 1981-1982 i 1985-1990

Prof. Władysław Mizia urodził się 8 czerwca 1939 r. w Jeleśni, woj. krakowskie (obecnie woj. śląskie). W latach 1957-1962 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, gdzie uzyskał dyplom magistra inżyniera elektryka. Po ukończeniu studiów podjął pracę w Katedrze Maszyn Elektrycznych. Stopień naukowy doktora uzyskał w 1969 roku, a doktora habilitowanego w 1981 r. W 1991 r. został mianowany profesorem Politechniki Śląskiej.

Prof. W. Mizia w latach 1978-1979 pełnił funkcję prodziekana ds. studiów dziennych na Wydziale Elektrycznym, a w 1981 roku zostaje wybrany na stanowisko dziekana Wydziału Elektrycznego na lata 1981-1984. Kadencji tej nie ukończył, ponieważ w stanie wojennym został odwołany z funkcji dziekana za „Złe przeprowadzoną weryfikację pracowników i stosunek do studentów”. W 1985 roku zostaje ponownie wybrany dziekanem Wydziału Elektrycznego. Funkcję tę pełni do roku 1987 i po kolejnych wyborach w kadencji 1997 - 1990. W latach

1981-1990 prof. W. Mizia był członkiem Senatu Politechniki Śląskiej i przewodniczącym Senackiej Komisji Bibliotecznej, a następnie przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Dydaktyki. Od 1981 r. pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu, a później kierownika Katedry Maszyn i Urządzeń Elektrycznych.

Prof. W. Mizia był członkiem Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN.

Profesor Władysław Mizia zmarł dnia 29 sierpnia 2000 r.

Profesor Tadeusz GLINKA

Dziekan w latach 1990 - 1996

Prof. Tadeusz Glinka urodził się 30 lipca 1938 r. w Lgocie Błotnej, w powiecie częstochowskim. Studia wyższe ukończył na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w 1961 roku. Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Maszyn Elektrycznych. Stopień naukowy doktora uzyskał w 1968 roku, a doktora habilitowanego w 1975 r. W roku 1974 otrzymał nominację na stanowisko docenta, a w roku 1990 uzyskał tytuł profesora. W roku 1995 uzyskał stanowisko profesora zwyczajnego. W latach 1988-1993 był kierownikiem Zakładu Trakcji Elektrycznej, a od 1993 r. jest dyrektorem Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej.

Dorobek naukowy prof. T. Glinki obejmuje autorstwo 3 i współautorstwo 4 książek, 4 skryptów, 1 monografii, około 250 artykułów naukowych i kilkanaście patentów. Jest m.in. członkiem Komitetu Elektrotechniki PAN i członkiem Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów

oraz Trakcji Elektrycznej Komitetu Elektrotechniki PAN, członkiem Komitetu Transportowców przy Oddziale Katowickim PAN. Od 01.01.2003 r. jest członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych.

Profesor Tadeusz RODACKI

Dziekan w latach 1996 – 1999

Profesor Tadeusz Rodacki urodził się 17.01.1942 roku w Zawierciu. Studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej ukończył w 1967 r. Pracę rozpoczął 1.03.1968 r. w ówczesnej Katedrze Napędu Elektrycznego na stanowisku asystenta. Od roku 1971 pracował w Instytucie Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej (w którego skład weszła Katedra), pełniąc od 1987 r. funkcję zastępcy dyrektora ds. nauki. W 1973 r. uzyskał stopień naukowy doktora za pracę *Regulacja prędkości obrotowej silnika bocznikowego prądu stałego zasilanego z układu prostownikowego poprzez impulsowanie w obwodzie prądu przemiennego*. Po obronie pracy *Analiza i synteza tyrystorowych układów zasilania i regulacji pewnych odbiorników łukowych* w roku 1985 uzyskał stopień doktora habilitowanego. W tym samym roku został mianowany na stanowisko docenta. W roku 1990 zostaje mianowany na stanowisko prof. nadzwyczajnego w Politechnice Śląskiej. W latach

1993-2004 pełnił obowiązki kierownika specjalności Przetwarzanie i Użytkowanie Energii Elektrycznej. Tytuł profesora uzyskuje w roku 1999. Działalność naukowa prof. Rodackiego skoncentrowana była na napędach elektrycznych, elektrotermii oraz odnawialnych źródłach energii elektrycznej. Dorobek Profesora obejmuje: 1 rozprawę, 5 monografii, 121 artykułów i referatów w materiałach konferencyjnych oraz 12 zgłoszeń patentowych. Był współautorem 58 opracowań niepublikowanych: ekspertyz i analiz, prac projektowych, opracowań z badań własnych, z tego 50 prac wdrożonych w przemyśle. Był promotorem kilku przewodów doktorskich, w tym 4 zakończonych. W dorobku dydaktycznym miał m. in. 13 skryptów dydaktycznych, 1 podręcznik akademicki oraz prowadzenie ponad stu prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich. W latach 1996 do 1999 był dziekanem Wydziału inicjując wiele działań mających na celu udoskonalenie funkcjonowania Wydziału w zakresie dydaktyki i organizacji. Profesor Tadeusz Rodacki zmarł dnia 2 czerwca 2004 r.

Profesor Bogusław GRZESIK

Dziekan w latach 1999 -

Dr hab. inż., Prof. Pol. Śl., Bogusław Grzesik, urodz. Sędziszów Młp., 25.02.1940. Ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w 1967 r. i rozpoczął pracę w Katedrze Napędu Elektrycznego. Od 1971 pracuje w Instytucie Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej. Pracę doktorską obronił w 1973 r. W 1993 r. obronił pracę habilitacyjną *Analiza komutacji w przekształtnikach energoelektronicznych doskonałych i idealnych*. Od roku 1995 pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Politechnice Śląskiej. Od roku 1997 jest kierownikiem Zakładu Napędu Elektrycznego i Energoelektroniki, a od 2004 r. opiekunem specjalności PUE. Jest dziekanem Wydziału od roku 1999. Prowadzi badania w obszarze energoelektroniki i elektroniki przemysłowej, elektrotechnologii; badania obejmują również zastosowania przemysłowe kriotechnologii, wielowymiarową teorię przekształtników energoelektronicznych oraz roboty

mobilne. Dorobek naukowy: jedna monografia, autorstwo i współautorstwo ponad 170 publikacji naukowych. Jest współautorem 6 patentów i 10 zgłoszeń patentowych. Jest opiekunem naukowym kilkunastu badaczy, w tym 3 z nich ma otwarte przewody doktorskie. Był promotorem 6 obronionych prac doktorskich. Był i jest koordynatorem Politechniki Śląskiej projektów europejskich TEMPUS [Continuing education at Polish universities] (1995-1998), Craft, HIPOLITY [Innovative new high temperature superconducting magnetic energy storage system (SMES) for high efficient power quality] (2002-2004) oraz Craft ULCOMAP [Ultra compact marine propulsion] (2003-2005). Jest współorganizatorem Laboratorium Robotów Mobilnych ufundowanego przez Górnośląski Zakład Elektroenergetyczny w Gliwicach wraz z Vattenfall Polen. Bierze czynny udział w pracach Polskiego Komitetu Normalizacyjnego – (Energoelektronika); jest członkiem Sekcji Napędu Elektrycznego i Energoelektroniki Komitetu Elektrotechniki PAN. Członek komitetów naukowych i wydawniczych konferencji (SENE, EPN, EPNC, EPE, EPE-PEMC, Ee). Jest członkiem Rady Programowej Śląskich Wiadomości Elektrycznych.